

KATECHIZM O KRYZYSIE W KOŚCIELE

Mój przyjaciel w mailu napisał mi:

„Kwestie papieżstwa w obliczu apostazji kościoła schodzą na plan drugi. Ważne jest zachowanie doktryny katolickiej. Święty Hieronim powiedział "tam jest Kościół gdzie prawdziwa wiara". Pan Bóg nie będzie Cie rozliczał na Sądzie z tego czy prawidłowo rozpoznałeś kto jest papieżem lub antypapieżem ale z twoich uczynków miłości i miłosierdzia oraz aktów pokory.”

Czy zatem Papież jest nam potrzebny? Z pewnością tak, tylko w jakim zakresie? Nasz kaplicznyj duszochwat z Bractwa nie przepuści żadnej okazji, aby pomodlić się za Franciszka, aby Mu Bóg błogosławił w Jego niszczeniu Kościoła. Skąd w nim taka zawziętość, ten upór i dowód poddania władzy? A przecież co najmniej od 04 lutego 2019 roku, dnia podpisania porozumienia z wielkim imamem szejkiem Ahmad al-Tayyeb, porozumienia, które zawiera treści „w rzeczywistości heretyckie”, papież postawił się materialnie i formalnie poza Kościołem. Jak dotąd nie dotarli do mnie jakieś pochrząkiwania ze strony Bractwa. Dla nich Papież może być nawet heretykiem, byle oni trwali przy Tradycji.

Zgodnie z nauką Ojców Kościoła, Papieży i Soborów Papież nie może głosić błędu ani herezji, gdyż Jego posługa wspierana jest nadzwyczajną łaską Bożą. Jak nikt inny opiera się na zdefiniowanym przez Kościół dogmacie nieomyślności. Tak więc porozumienie w Abu Zabi wyraźnie wskazuje, że Franciszek Papieżem nie jest. Stwierdzenie tego faktu jest proste i nie wymaga ani studiów teologicznych, ani święceń. Wymaga za to wolnej woli, czego niektórym widocznie brakuje.

Kryzys Kościoła

Moim zdaniem kryzys Kościoła jest właśnie kryzysem autorytetu. Można tu utworzyć swoisty katechizm o kryzysie. Taki katechizm sporządziło Bractwo i posługuje się nim na co dzień:

- papież naucza herezji, więc nie wolno Go słuchać;
- tym samym nie wolno słuchać posłusznej papieżowi hierarchii, więc każdy może robić, co chce, byle zachował wiarę;
- ale jaką wiarę? Jaką uważa za tradycyjnie katolicką;
- kto ma zdefiniować, co jest tradycyjnie katolickie, a co nie? Duchowni Bractwa;
- czy inne duchowieństwo też ma autorytet? Nie.

Katechizm o kryzysie w Kościele

Z przykrością dochodzę do wniosku, że skutkiem ślepej wiary Bractwa w „papieskość” Franciszków i pozostałych posoborowych przewodniczących, jest ewidentny brak jurysdykcji, powodujący, że sprawowane przez Bractwo sakramenty są nieważne, a samo Bractwo jest poza Kościołem. Ich msze święte, mimo zdrowego rytuału i szczerych chęci, nie szafują prawdziwego Ciała Pana, a ich spowiedzi są nieważne. Posługują nie tylko bez delegacji papieskiej, ale wręcz wbrew woli papieża. Kiedyś Papież oddawał delikwentów w ręce władzy świeckiej, a ta skracała ich o wyższe partie ciała, dziś jednak Kościół sam pozbawił się tej możliwości. Zgrzytając zębami pochyla się nad ich „wolnością religijną”. Nigdy w historii Kościoła taka bezczelność w takich rozmiarach nie miała aż dotąd miejsca.

Ułożmy więc nowy katechizm o kryzysie w Kościele:

- jak rozpoczął się kryzys Kościoła?

Kryzys Kościoła rozpoczął się od nieważnego wyboru na Stolicę Świętą antypapieża Jana XXIII, który był modernistą, czyli komunistą.

- dlaczego Jego wybór był nieważny?

Wybór Jana XXIII był nieważny, ponieważ niekatolik, jako osoba spoza Kościoła, nie może zostać ważnie wybrany na Papieża.

- a co z pozostałymi papieżami posoborowia?

Wszyscy papieża posoborowi są antypapieżami, ponieważ wybrani zostali przez osoby nieuprawnione. Jan XXIII kreował 52 kardynałów na pięciu konsystorzach. Między innymi Giovanni Battista Montini, Augustin Bea, Leon-Joseph Suenens. Ponieważ Jan XXIII nigdy nie był papieżem, jego decyzje są nieważne.

- co z nieszczęsnym Soborem?

Sobór Watykański II od pierwszego dnia obrad był soborem bandyckim, wyrócił do góry nogami doktrynę katolicką, na szczęście wypociny jego nie obowiązują, gdyż jako sprzeczne z Magisterium Kościoła nie mogą zostać promulgowane przez prawdziwego papieża, gdy Ten w końcu zasiądzie na swoim trybunale.

- co właściwie stało się w Kościele?

Po II Wojnie Światowej komuna przejęła władzę na świecie i trzyma ją do dziś. Służą jej wszyscy posoborowcy, choć w różny sposób: jedni jako agenci w sutannach, inni jako użyteczni idioci, jeszcze inni jako wilki w owczarni. Hierarchia odrzuciła panowanie swojego Szefa, Jezusa Chrystusa, i zasmakowała wolności dzieci bożych. Godność ludzka ponad wszystko [co zwie się Bogiem].

- jaką rolę odgrywa Bractwo Kapłańskie Św. Piusa X?

Bractwo jest niedaleko od Królestwa Bożego. Jako prawidłowa i słuszna odpowiedź katolickiego Biskupa na bezprawie i bezbożnictwo hierarchii na wszystkich szczeblach władzy Kościoła, Bractwo przechowało wiarę wyznawaną i praktykowaną. Za życia Biskupa Założyciela miało jeszcze nadzieję, że sprawy się jakoś ułożą, że wierni świeccy i duchowni wywrą nacisk na władzę kościelną i protestancka powódź się cofnie. Tak się jednak nie stało. Obecna władza Bractwa tak bardzo przywykła do antykatolickich wybryków papieża, że straciła całkowicie katolickie poczucie porządku Kościoła.

- na czym polega katolicki ład Kościoła?

Katolicki ład Kościoła polega na posłuszeństwie prawowiernej władzy kościelnej. Bractwo nie jest posłuszne człowiekowi, którego uważa za papieża, burzy tym samym podstawy ładu w Kościele. Zgodnie z nauką katolicką to Papież, a więc niepodważalny autorytet, wyznacza w co należy wierzyć. Bractwo stawia kwestię na głowie, próbując poprzez wiarę ocenić autorytet. To czysty protestantyzm.

- jaką więc rolę odgrywa Bractwo?

Bractwo pacyfikuje wiernych poszukujących prawdziwego Kościoła i odciąga ich z właściwej ścieżki. Obrazowo kościół porównać można do tramwaju o dwóch wagonach: pierwszy wagon to posoborowy kościół ze swoją apostazją i profanacją wszystkiego, co święte, drugi wagon to Bractwo, enklawa wszystkiego co stare i nienaruszone, podpięty jednak do pierwszego wagonu i jadący po tych samych torach [do piekła]. Mimo, iż są zupełnie niezależne, kieruje nimi jeden motorniczy. I nie jest nim Papież.

- kogo obchodzi, kto jest papieżem?

„Tu es Petrus”. Gdzie Piotr tam Kościół. Gdzie fałszywy Piotr, tam fałszywy kościół.

- czyż nie można praktykować wiary bez Papieża?

Czy ciało może żyć i funkcjonować bez głowy? Papież jest głową Kościoła. Wiara jest cnotą nadprzyrodzoną, co oznacza, iż bez uprzedzającej łaski Bożej człowiek nie jest w stanie przyjąć za prawdziwe Boże Objawienie. Kościół jest Mistycznym Ciałem Chrystusa, ciałem żywym, które żyje dzięki nadprzyrodzonej łasce Bożej. Istnienie Papieża jest warunkiem koniecznym istnienia Kościoła, wiara papieża, obiecana i zagwarantowana przez Chrystusa, jest przełącznikiem wiary do Kościoła. Do działania urządzenia elektrycznego nie wystarczy sam kabel, potrzebne jest jeszcze źródło prądu. Fałszywy papież to kabel, a prawdziwy to kabel włączony do gniazda. Istnienie papieża powoduje, że każdy biskup, kapłan na świecie [bezprowadowo] łączy się z Nim w wierze i wówczas łaska Boża powoduje, iż wyznaje wiarę ortodoksyjną. Gdy brak jest głowy, ciało idiocjeje, błądzi i w końcu się przewraca. Bóg przyzwala na to, każdego bowiem chce wypróbować. Czasu zostało niewiele na zgłębianie Bożego miłosierdzia.

- mamy być więc sedewakantystami?

Sedewakantyzm jest określeniem równie absurdalnym, jak Reformacja. Pojęcie czysto techniczne, określające pewien [cykliczny] okres w życiu Kościoła, w którym po śmierci jednego papieża nie wybrano jeszcze drugiego. Dzisiejsi sedecy powinni nazywać się Sierotnikami, ponieważ czują się osieroceni. Jednak mimo śmierci [ukochanego] Papieża katolicy zawsze wiedzieli, że jest wśród nich Jego następca, a jest jedynie kwestią czasu, gdy zostanie ujawniony [wybrany]. Papież umiera, ale nie Stolica Święta: Ta nie umiera nigdy, dlatego katolicy nigdy nie są sierotami. Trzeba to jednak uznać i tego pragnąć.

- może papieże posoborowi są jednak papieżami prawdziwymi z ludzkiego punktu widzenia, ale nie mają Bożego błogosławieństwa. Bóg wybrał przecież Saula na króla, a ten się nie sprawdził.

W tamtych czasach Bóg sam królował izraelitom, ale oni chcieli króla ludzkiego, jak inne ludy. Dał im więc Saula, króla według ich podłych serc. Tak i tu: nie chcemy, aby Ten nam królował, kościół zdetronizował Chrystusa, otrzymał więc władzę godną swoich pożądliwości.

- według jednej z tez papież może być Głową Kościoła materialnie [po ludzku] ale nie formalnie [po Bożemu]?

Papież zawsze jest ten sam materialnie i formalnie. Aby być Głową Kościoła wystarczy, aby wybrany katolik, ochrzczony mężczyzna, przyjął wybór. Nie trzeba do tego nic więcej, ani niczyjej zgody, ani niczyjego [nawet Bożego] potwierdzenia. Taka jest zgodna nauka Kościoła. Z drugiej strony nieważny będzie wybór ochrzczonego mężczyzny, który katolikiem nie jest: nie zrobi z niego papieża ani jego zgoda, ani nawet jednomyślna zgoda całego kościoła [nawet Soboru]: taki wybór będzie zawsze nieważny.

- a co z novus ordo?

Ojciec Jacek Woroniecki na początku XX wieku stwierdził, że dzięki nieugiętej postawie Św. Piusa X w Jego walce z modernizmem, moderniści nie utworzyli sekty i nie oderwali się od Kościoła. Święty Papież Pius X zdołał jedynie odsunąć w czasie tę rzeczywistość. Po Soborze Watykańskim II antypapież dokonał głębokich cięć na Mistycznym Ciele Chrystusa, okaleczając Je i tworząc hybrydę jedynie z wyglądu do Niego podobną. Zmieniono istotę wszystkich sakramentów, zmieniono doktrynę katolicką, zmieniono Kościół Powszechny w sektę novus ordo: nowo wyświęceni biskupi mogą śmiało wątpić w swoje święcenia, kapłani mogą mieć pewność, iż kapłanami nie są, msza nieświęta protestancka, komunika na rękę, koncelebra - jedynie mury kościołów pozostały te same. Stało się więc to, co zawsze: skok na kasę. Kościół watykański jest więc typową sektą, która odpadła od Kościoła.

- a co z indultem?

Jan Paweł II zmuszony został w 1984 roku udzielić indultu na odprawianie starej Mszy (trydenckiej), mimo, iż nigdy nie została Ona zakazana. Obnaża to skalę terroru i zastraszenia

w „chrystusowym kościele”. Benedykt XVI zniósł indult, ale tylko na piśmie, w praktyce bowiem nikt Go nie usłuchał. Kapłani pociągnięci Bożą łaską chcieliby wrócić do starych i sprawdzonych sakramentów, związani są jednak przymusem odprawiania bluźnierczej mszy novus ordo, która doprowadza ich do skrajnego wyczerpania nerwowego, a niejednego do samobójstwa.

- kto więc ważnie odprawia Mszę?

Ecclesia supplet – Kościół uzupełnia braki, jeśli Mszę Świętą odprawia katolicki kapłan:

- posiadający ważne święcenia;
- odprawiający Mszę w rycie katolickim (trydenckim);
- posługujący się właściwą materią chleba i wina;
- przystępujący do sakramentu z intencją czynienia tego, czego pragnie prawdziwy Kościół Katolicki (ofiara przebłagalna i dziękczynna Chrystusa);
- w trakcie Mszy łączący się z prawdziwym papieżem lub osobą, która na najbliższym konklawe Nim będzie obrana (una cum...).

Ecclesia supplet – czyli prawdziwy Kościół w osobie nieznanego nam Papieża, albo w osobie przyszłego Papieża, ale przede wszystkim w zagwarantowanej przez Chrystusa możliwości wyboru kolejnego Papieża – uzupełnia wszelkie braki, a więc zwłaszcza brak jurysdykcji.

- co jest więc lepsze: Bractwo, sedecy czy indult?

Tu kończy się katechizm o kryzysie w Kościele, wnioski i postępowanie jest już kwestią osobistego wyboru. Każda z powyższych grup ma swoje wady i zalety:

1. Bractwo - zalety:

- a. Biskupi Bractwa wyświęceni wg starych rytów;
- b. Kapłani formowani w seminariach starego (przedsoborowego) typu;
- c. Kapłani nie odprawiają novus ordo;
- d. Nauczają (z reguły) dobrej katolickiej doktryny

Bractwo – wady:

- a. Uznają Papieżem człowieka, który niszczy Kościół;
- b. Podważają cnotę posłuszeństwa wobec Niego, nie słuchając Go;
- c. Brak im jurysdykcji do sprawowania swojej posługi, czego skutkiem jest nieważność sakramentów. Nie może tu być mowy o ecclesia supplet, ponieważ ten sam kościół, który chciałby Bractwo zniszczyć nie może jednocześnie udzielać mu jurysdykcji „dla dobra dusz”.

2. Sedewakantyści:

- a. Jeśli wywodzą się z Bractwa, ich są wszystkie zalety Bractwa;
  - b. Nie uznają posoborowych papieży, chwala im;
  - c. Jeśli czują się sierotami i nie wierzą w Obecność Papieża w Kościele lub brak możliwości Jego wyboru – brak im jurysdykcji;
3. Indult:
- a. Kapłani bez święceń, ale z żarem Bożej miłości w sercach;
  - b. Prawdziwie szykanowani w swoim kościele;
  - c. Odprawiają na przemian Msze święte i bluźniercze;
  - d. Posiadają diabelską jurysdykcję wrogów Kościoła, dzięki której ich postuga może podobać się Bogu, są bowiem pożyteczni dla wiernych, choć bez sakramentalnych owoców ich postugi – poddając się władzy swoich biskupów i papieża brak im prawdziwej jurysdykcji prawdziwego Kościoła.

Należy prosić Pana Boga o światło i wypełnić Jego przykazanie, aby czcić Go z całego serca, z całej duszy i z wszystkich sił swoich, w sumieniu obrać swoją ścieżkę i modlić się o uleczenie tej sytuacji.

Wszyscy kapłani z wszystkich powyższych grup zasługują na szacunek i uznanie wiernych, pod warunkiem wszakże, że są uczciwi w swoich sercach i nie ukrywają słabych stron swojej postugi. Mogliby także zaprzestać zwalczania siebie nawzajem, podpuszczają często wiernych jednych na drugich. Mogliby też spróbować połączyć swoje siły i stworzyć nowy widzialny załączek Kościoła Katolickiego. „Aby wszyscy byli jedno”. Do tego trzeba jednak odrobinę pokory.